



## deep dive

Uitgave	Categorie	Onderwerp
40	Speeltechniek	De essentiële gitaarstijl van topgitaristen - Deel 3

“Deep Dive” is een periodiek verschijnend e-paper, dat naast de [GuitarJan.com](http://GuitarJan.com) nieuwsbrief, wordt verstuurd aan geïnteresseerden. “Deep Dive” behandelt een specifiek muziektheoretisch onderdeel, dat kan variëren van een akkoorden clinic tot het behandelen van toonladder rariteiten of een gedetailleerde uitleg van een bepaalde solo, of een complex slagritme.

We gaan er voor de “Deep Dive” serie van uit dat je een redelijke muziektheoretische kennis hebt, waarbij onze website [GuitarJan.com](http://GuitarJan.com) je natuurlijk alle studie- en oefenmogelijkheden biedt.

### De essentiële gitaarstijl van topgitaristen - Deel 3

In deze “Deep Dive” bestuderen we de gitaar- en speeltechniek van Pete Townshend, het gitaaricoon van The Who, een van de meest invloedrijke gitaarspelers ooit, die uitdagende, moeilijke slagritmes (*rhythm chops*) heeft bedacht, die de tand des tijds hebben doorstaan. Townshend staat erom bekend tijdens de liveoptredens zijn inmiddels “authentieke” *windmill*-stijl (waarbij hij met zijn rechterarm als een windmolen tegen de gitaarsnaren slaat) toe te passen, waarmee hij zelfs een keer zijn hand verwondde. Toen interviewer Tommy Smothers hem ooit vroeg waar hij zo gitaar had leren spelen, antwoordde Townshend: “Bij het bowlen”. Maar eigenlijk is Pete Townshend nog bekender geworden door alle gitaren, versterkers en pedalen die hij sloopte en kapot gooide tijdens optredens. Wat geniaal blijft is zijn drijvende, stuwende ritmische stijl, wat de grondsteen vormde voor alles dat hierna kwam zoals rock ‘n’ roll, en zeker ook de punk beweging.

1

A G D A

TAB

5-5 5-5 5 3-3 3-3 3 2-2 2-2 2 5-5 5-5 5  
5-5 5-5 5 3-3 3-3 3 3-3 3-3 3 5-5 5-5 5  
2-2 2-2 2 0-0 0-0 0 0-0 0-0 0 2-2 2-2 2  
0-0 0-0 0 3-3 3-3 3 0-0 0-0 0 0-0 0-0 0

Voorbeeld 1 laat een relatief eenvoudig trucje zien, als je wilt proberen om wat Townshend gevoel in je slagritmespel probeert te krijgen. Als je een akkoord gaat aanslaan op de eerste tel van de maat, speel dit dan door heel snel een paar 16<sup>de</sup> noten in de voorafgaande maat te spelen. Tel dit als “en - ne - 1”.

Voorbeeld 2 is een klassiek Pete Townshend ritmisch trucje: gebruikmaking van omkeringen (*inversions*) in de akkoorden en een orgelpunt (*pedal point*) noot om de melodie in het ritme te houden.

**2** D A/D G/D D

TAB

Voorbeeld 3 is ook een melodische akkoordbeweging met gebruikmaking van sus2 en sus4 akkoorden. Een “sus” of zwevend akkoord is een drieklank die is opgebouwd uit een tonica, kwint en ofwel een grote tweede of perfecte vierde toonladdertrap. De tweede of vierde toon helpt spanning te creëren in tegenstelling tot volledig open akkoorden, zonder de toonkwaliteit weg te geven. Dit voorbeeld heeft wat overeenkomsten met voorbeeld 1, maar er zitten wat extra slagen in de maten.

**3** Dsus2 D Dsus4 D Asus2 A Asus4 A

TAB

The Who is ooit eens officieel erkend als de band die de grootst mogelijke herrie maakte, maar hun repertoire was echt niet alleen gebaseerd op een agressief geluid. In de wat minder luidruchtige nummers gebruikte Pete Townshend zijn favoriete zwevende (*suspended*) akkoorden om interessante frases in zijn ritmiek te brengen. Voorbeeld 4 gebruikt een Esus4, Dsus4 en een Asus2.

**4** Esus4 G D Dsus4D Asus2

TAB